

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

Núm. 195

 Any XXXVIII
BARCELONA 7 DE JULIOL DE 1916

PERIODIC HUMORÍSTIC IL·LUSTRAT
10 cèntims

 Atrassats: 20

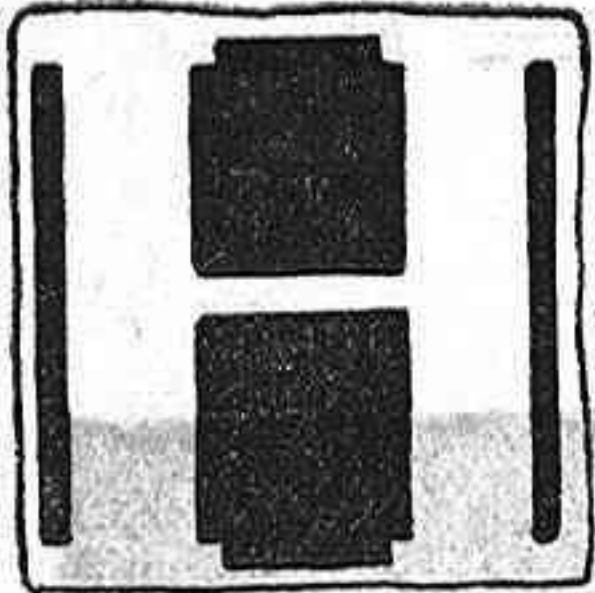
PARLA EL MORO

-Què?... Encara ets tan neutral?

CRÒNICA

Le jour de gloire!...

ERÀCLIT i Demòcrit, l'home que plora i l'home que riu, se reparteixen els diàlegs dels francòfils. L'equanimitat no ha estat mai virtut nostra, i així, entre un sí i un no rodons, hem viscut des del dia 2

d'agost de 1914, la diada més gran del món, perquè la Bíblia es va oblidar de dir-nos quin dia va fer Déu la terra! Jo tinc dos amics que personalitzen aquests dos aspectes de l'ànima francòfila. L'un és el que fóra el nostre primer escriptor—i ho és potencialment—si es decidís a deixar les seves solituds per a viure quotidianament la ciutat; l'altre, un metge intel·ligent i reconfortant, argument permanent contra en Molière. Són les nostres aplicacions d'Heràclit i Demòcrit.

—La guerra està perduda—va dient el primer, des del dia 2 d'agost.

El segon, ni llegeix els comunicats. Per a què, si ja sab tot lo que té de passar? Que avancen els alemanys? Bah! Alguna cosa han de fer, els pobriçons. Que la victòria acompanya als francesos? «Pts! Això no és res... Lo que ha de venir, lo que ha de venir». Quan caigué Anvers, el nostre amic posà en una interrogació tota la seva fè ingenua d'alarb que ha vist escrit el destí en les estrelles: «Han pres Anvers? I què? Què'n faràn d'Anvers?» Oh, ànima gran, i com pressenties l'avenir, augurant-lo, no pel batec dels cors de les aus com els antics aruspices, sinó pels del propi cor!

Demòcrit ha tingut raó. Heu's-aquí que'ls russos avancen, que'ls italians recuperen el Trentí, que l'exèrcit anglès se posa en moviment i converteixen els francesos a Dompierre en la seva Covadonga. La Veritat se torna a posar en marxa. No és l'ofensiva llampeguejant i decorativa, a la teatral manera dels pintors militars, una munició de baionetes i una alada victòria guiant a la tropa gesticuladora. Els al·liats agafen el fusell com l'esteva de l'arada, amb la força concentrada i pacient del pagès que sab ha d'anar destripant i guanyant la terra, seguint la marxa calmosa dels bous. La Victòria no s'extén pel cel, tota blanca, arrocegant als soldats com una fada. La Victòria, empeny fadigosament un canó enorme que camina elephantíac, amb aire de vella catapulta. De l'antiga guerra, no resta més que'l ritme: la *Marsellesa*, eterna.

Aquest metge bonatxó, que deia quotidianament: «No serà res, això, no serà res», tractant la gran guerra, a tall

de petit catarre, era, no obstant, l'esperit de confiada persistència, el «credo» que resen tots els pobles enemics d'Alemanya. Sense saber-ho, representava la vella màxima anglesa *Times is money*, i el *nous les aurons*, francès. Necessiteu, anunciaven els alemanys als anglesos, dos anys per a preparar un exèrcit. El nostre metge optimista, replicava: «El farem». Anglaterra, repetia: «El farem». Tota França, demanava canons i municions. El bon metge assegurava: «Els tindrem». Aleshores sorgia l'Albert Thomas, el nou Carnot, i deia: «Heu's-aquí els canons i les municions». Verdun caurà, si no ve una ofensiva—plorava Heràclit. El Demòcrit amic, feia, immediatament, una afirmació vertical: «Vindrà». Pressentia tots els alçaments, totes les organitzacions, totes les ofensives, portant la victòria en l'ànima, com la fè del carbo-ner conté totes les teològiques salvacions, o la cançó tradicional que va cantant un minyó camí de la masía, porta el motiu de les triomfals orquestacions.

I l'ofensiva ha vingut. Si Demòcrit, en lloc de metge, fós home de lletres, podria avergonyir-nos encara més, a nosaltres, desconfiats que sentim sempre cantar el gal dels nostres temors. Perquè, qui era l'eixut pedant que anuncià havien mort amb aquesta guerra les romàntiques valentíes i les pintoresques temeritats? La *guerre en dentelles* persisteix sota la grisor dels uniformes i de les tècniques. Perquè ja no són aquells cadets de Saint-Cyr, atacant amb els guants posats i en el kepis els plomalls de gala; ja no's tracta dels Colignons voluntaris que ajunten la seva llegenda a la de la Tour d'Auvergne; ja no retreiem la gent turbulenta i cosmopolita, que acudeix, igual que en els dies napoleònics, sota la bandera de França. Es més i és menys. Són aquests oficials i soldats que abans de començar l'ofensiva, se posen roses en els traus de l'uniforme i es diuen com en un saló: «Aquestes flors, se marciràn en les trinxeres». Anima de Cyrano, ànima immortal de França! Per aquestes roses heroiques i cavalleresques, per aquesta somrient serenitat, més sabrosa que la dels clàssics estoïcismes, és per lo que t'estimem, França, i sentim que la vida amb el teu venciment, seria una cosa buida i mecànica.

Per a transmetre'ns la seva fè en l'acció començada, el company optimista ens refereix una anècdota que, essent ell metge, resulta, naturalment, d'hospital. Era un negre gegant, que marxava altra vegada a les trinxeres, tancades ja les seves ferides. Era la matinada. Se va anant despedint dels altres ferits, dels metges, de les enfermeres; però, en aquell hospital, n'hi havia una d'enfermera, joguina d'aquells homes terribles que havien passat per la mort cent vegades, era una nena de sis anys, róssa i bonica, que reia, que corria, que cantava sempre. El negre no volgué marxar sense veure-la. L'alçaren del llit i, aixecant-la com una nina, començà a petonejar-la, plorant:

—La meva petita França! La meva petita França!
Aquest negre, deu ésser a la batalla del Somme. Pen-

seu si en el séu cor hi posarà coratge per la petita França, qui dóna als negres ànima de blanc.

L'amic riu, aixeca el diari com una bandera i segueix cantant la seva *Marsellesa*: «Quan entrarem a Alemanya...» I entrarà, com en el regne del cel, els pecadors que acompanyaven a Jesús, perquè tenien fè...

PARADOX

Del Jardí dels humoristes

AQUÍ TENEN LA DACTILÒGRAFA

(L'escena en l'oficina d'un quartel, a París)

El capità.—Aquí tenen la dactilògrafa. El ministre vol que s'emplein dones en els quartels? Aquí els en porto una de ben aixerida. Sobre tot els recomano a tots vostès molta cortesia i molta amabilitat amb ella. Pensin que és una senyoreta; això no vol dir que en materia de reglament la senyoreta dactilògrafa no s'hagi de doblegar a les exigències de la més estricta disciplina. La senyoreta dactilògrafa és una senyoreta però és un soldat igual que'ls altres.

(*El capità surt. Uns minuts de silenci. La dactilògrafa, amb una mica de sofocació i una mica d'esverament s'asseu davant la màquina d'escriure. L'ajudant, el cabo i els escriptors se la miren de reüll, moçant-se el llabi de baix. Finalment la dactilògrafa, no sapiguent que fer, es posa a tussir.*)

Un dels escriptors.—Quina tòsl...

Un altre escriptor.—Que està encostipada?

Un altre.—Vol una pastilla «Valda»?

La dactilògrafa.—No, senyor; gracies.

L'ajudant (als escriptors).—Vaja prou!... Facin el favor d'estar per la feina

Els escriptors (a chor).—Oh, però si el capità ha dit que havíem d'ésser amables amb ella...

L'ajudant (amb set pams de morros).—Si però... i la disciplina? També ha parlat de disciplina. La senyoreta és un soldat com els altres, acaba de dir nos el capità. Veiam, acosti's, si és servida. La gracia de vostè?

(*Tots els escriptors somriuen*)

La dactilògrafa.—Maximiliana Jouvellier.

L'ajudant.—De quina quinta és?

La dactilògrafa.—Coml...

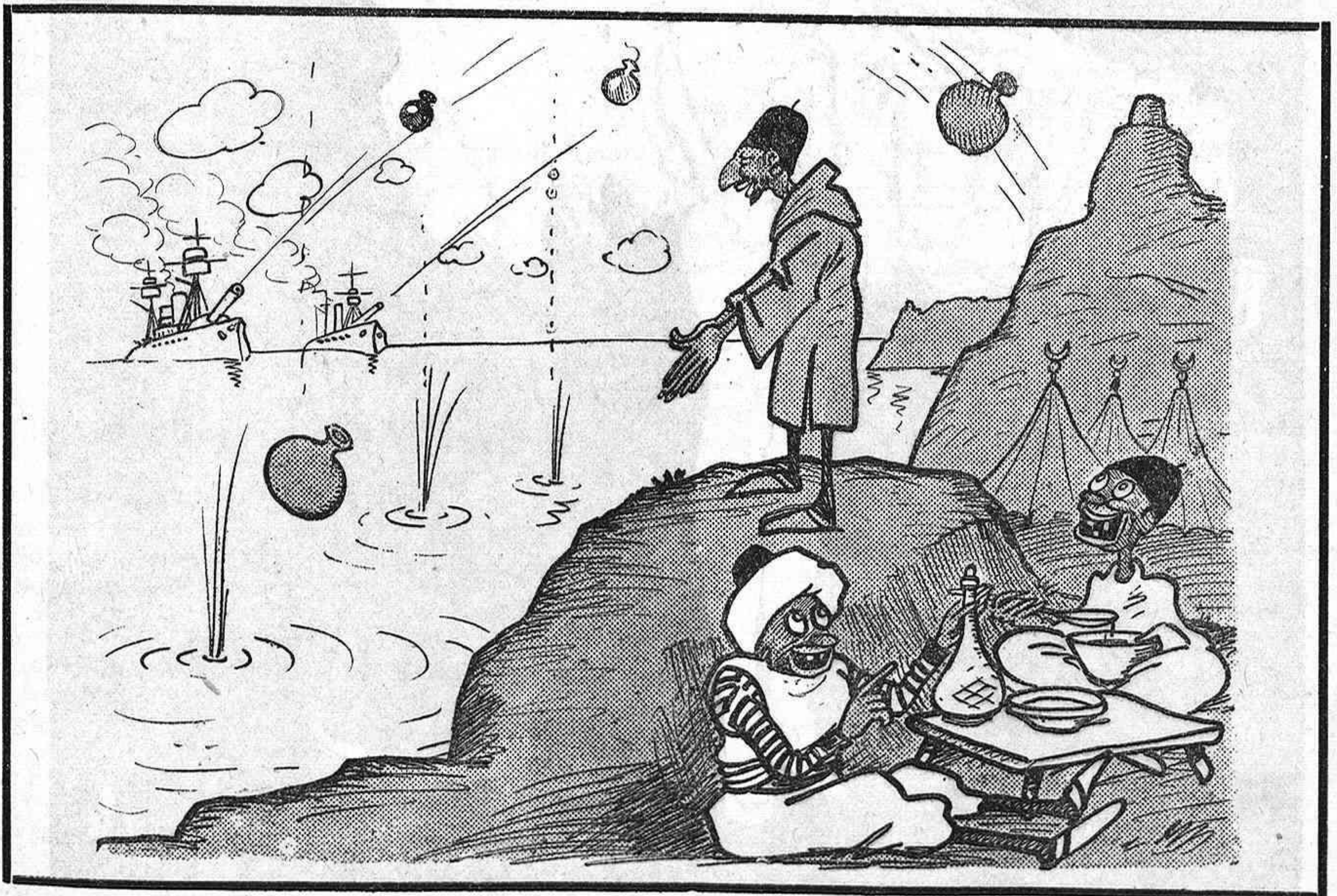
L'ajudant.—Vui dir de quin any?

La dactilògrafa.—Ah!... Sóc filla del 16 de maig del 1899.

L'ajudant.—Quinta del 19... Molt bé. Sab llegir i escriure?

La dactilògrafa.—Vostè dirà!...

L'ajudant.—Oh, vostè dirà, vostè dirà!... Quan jo vaig

BL CÀSTIC

—Té... ara tiren magranci!...

— No'n creguis res, noia, d'això de la manca de subsistències. Aquí on me veus, encara m'atipo de bons talls.

entrar al regiment no'n sabia pas. No és manera de respondre aquesta. Contesti si o no.

La dactilògrafa.—Sí.

L'ajudant.—Casada?

La dactilògrafa.—No.

L'ajudant.—Soltera?

La dactilògrafa.—Naturalment.

L'ajudant.—Oh, naturalment, naturalment! També podria ésser viuda, o divorciada, o... Que m'ha prè per ximple, poca solta?

Els escriptors (a chor).—Senyor Ajudant!... I la amabilitat?... I la cortesia?

L'ajudant.—Callin, vostès!... Cabo, acompanyi la senyoreta, que ha d'anar a posar-se l'uniforme.

La dactilògrafa.—Jo, l'uniforme?...

L'ajudant.—I doncs, què's creia?... que havia d'estar-se aquí al quartel amb aquest pentinat, aquest escot i aquesta faldilleta curta?... Fa quinze anys que soc suboficial d'administració i ja sé lo que'm faig, jo. Quan arriba un quinto se'l banya, se'l rapa i se'l vesteix.

La dactilògrafa.—Ah, no!...

L'ajudant.—Com que no?... Cabo!... La senyoreta al quarto de les dutxes!... A rapar-la tot seguit.

El cabo.—Amb molt gust!... Apa, anem-hi.

La dactilògrafa.—No!... No!... Això mai.

L'ajudant (furiós).—Doncs al calaboc, sense replicar!

La dactilògrafa.—Oh, Déu meul... Déu meul...

(Se'n va plorant amb el cabo. Els escriptors s'esguarden els uns als altres aterrats. Als pocs moments entra el capità.)

El capità.—On és la senyoreta dactilògrafa?

L'ajudant.—S'ha insubordinat amb mi, s'ha indisciplinat amb el reglament, i l'he haguda de fer tanca al calaboc.

El capità.—I això?... Què ha passat?

L'ajudant.—No ho vulgui sapiguer, capità!... Figuri's que no's volia deixar donar la dutxa ni tallar els cabells!...

J. BAUDIER

Els que suen i els que no suen

Hi han una mena d'homes an els quals el suor ve a ésser necessari com plorar als nois petits, afeitar-se a la gent gran i empolvar-se a les senyores; aquesta mena d'homes suadors són els homes grassos.

Un home gras, que no fos suador no podria concebir-se; l'home gras té d'anar pels carrers bufant, amb el berret en una mà i en l'altra el mocador amb al qual s'aixuga les mil fonts que li brollen de tot arreu i especialment de la clepsa.

Si l'home gras camina molt i s'ha vestit amb un trajo de fil i no porta samarreta, la suor li traspua i sota l'aixel·la i a l'esquena li surten unes taques d'humitat que si no sabessim del que són, ens farien pensar que el senyor que les porta havia anat a fer un riu en algún carreró i una veina indignada de tant desvergonyiment li havia tirat un gibrell d'aigua sense cridar abans:

—Sota!

L'home gras i suador s'asseu a la porta de les hor-

xateries i beu, beu, com un camp sec. No's fa compte de que tot lo que li entra per la gola li té de sortir pel front i li regalimarà cara avall, qui si no ho atura amb el mocador li baixará pel coll i li entrarà per la pitrera. Aleshores els mugarons que semblen ulls però que no hi veuen, se posaran tots tristos i se preguntarán quin disgust deu tenir el seu amo.

Però, per a aquest no serà disgust; se treurà l'americana (l'home gras és l'home en manigues de camisa), i esperarà ben repantigat a que arribi un ventitjol que li glassi la suoreta sobre'l còs i li produeixi l'efecte d'estar ficat tot ell dintre un mantecado.

No hi ha bany comparable an aquest combinat de suor i vent.

Ultim detall: durant tot l'estiu el coll del senyor gras sembla una figa, ja se'l pot mudar vegades, ja; encara no li toca a la pell s'arruga com si fos un acordeón.

Després hi han els que suen normalment, són uns sers despreciables; hàbilment volen amagar la suor i ho fan pels peus, però la pudor els traeix.

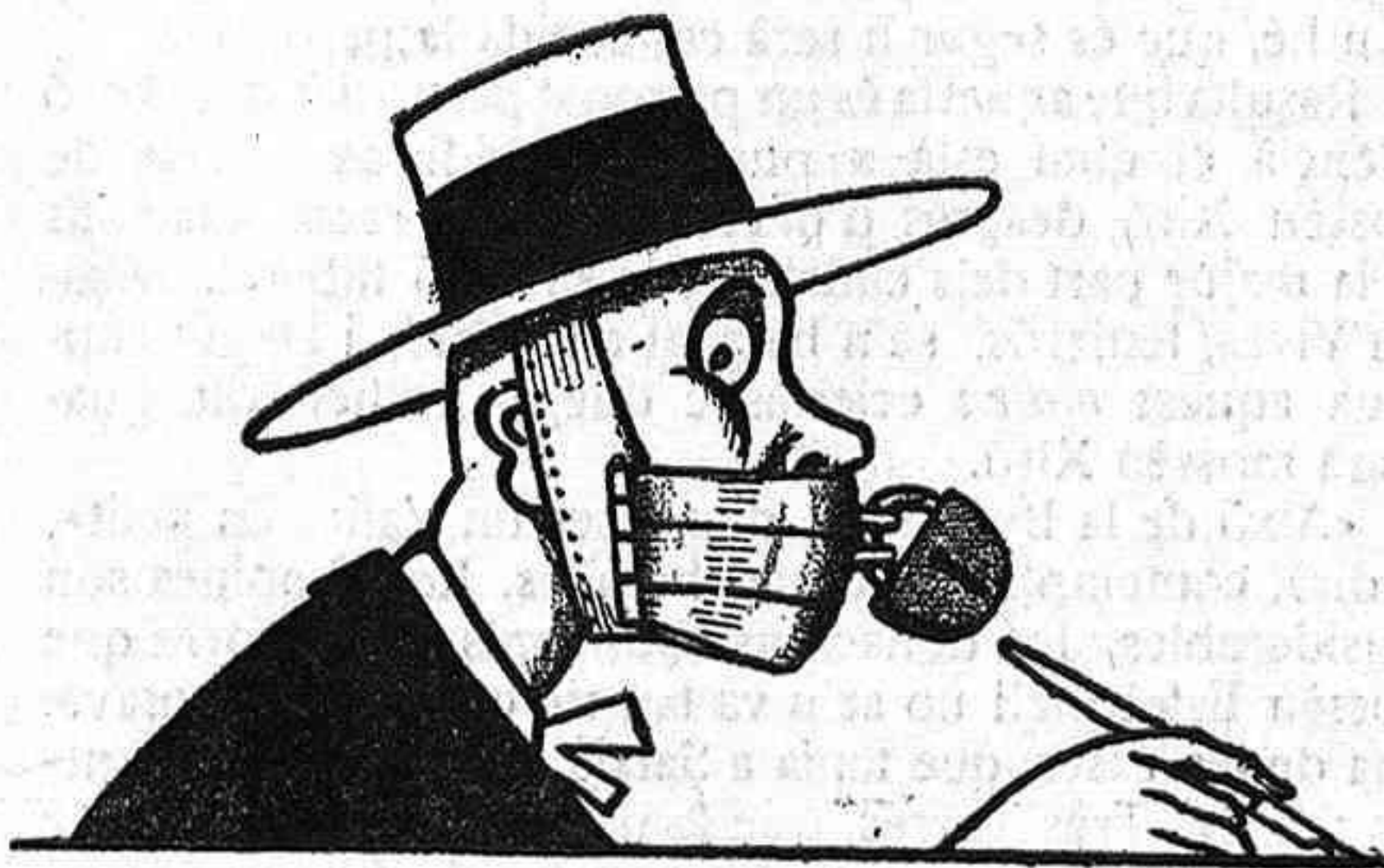
I som an els que no suen. No vos en fieu, sempre estan magres; perteneixen a la categoria del gos pelut, de l'home roig, de l'aigua mansa, dels pardals, de la pedra rodadora, de les rates i dels frares. L'home que no sua és home que no té vicis, no pren l'aperitiu, no pren cafè, crec que no es renta la cara, el seu únic mal vici és fumar. Aquest sí, el té mol arrelat.

Porta barba, té la color trencada, les mans amb dits sarmentosos i uns ulls fondos. Amb tot això i treient fum sembla el dimoni.

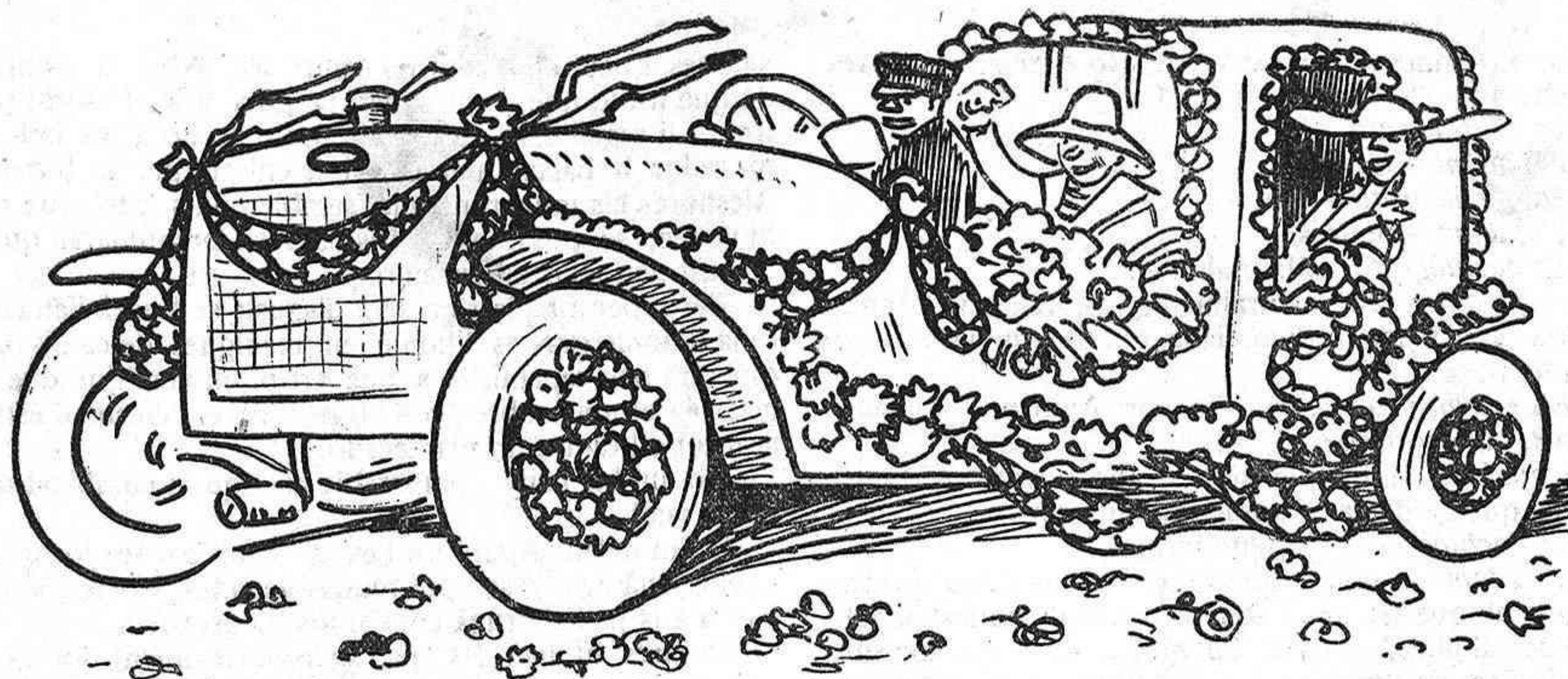
El nou rector de la Bonanova

En el nostre món eclesiàstic hi ha una excitada curiositat per saber el capellà que substituirà a mossèn Estebanell en el rectorat de la Bonanova. A un capellà així, francament, no se li hauria de donar successor sinó per elecció popular, perquè la rectoria de la Bonanova ha esdevingut un càrrec públic, al qual el poble hi té dret.

EL DIARI

—Jo ja'ls diria la veritat, sobre la guerra i sobre les vagues, però el Govern em suplica que calli i no pugui dir res.

UN FESTIVAL QUE HA SIGUT UN FRACÁS

La festa florida

Naturalment que els candidats serien tan nombrosos que farien difícil la tria, però se faria una selecció, procurant que els pretendents tinguessin les condicions del malhaurat Estebanell; és a dir, estiguessin molt ben dotats per la naturalesa, tant en l'aspecte exterior com en l'interior. I com que an aquestes qualitats hauríem d'afegir la d'un domini de la llengua, ja que els èxits privats de mossèn Estebanell foren precedits d'èxits de trona, fet i fet, la proclamació de pretendents quedaria reduïda a uns quants polítics d'eloqüència tan càlida com el seu temperament.

En Bertrán i Musitu faria un bon rector de la Bonanova, i en Rodés i en Dessy, i si no fós tan prim i tan lleig, en Cambó... Però el que s'emportaria els sufragis de les devotes, seria en Mir i Miró. Perquè si un digne successor de mossèn Estebanell coneixem, és en Mir i Miró. Tal volta comença a declinar, però s'ha de pensar que l'antic rector deixa a la seva clientela una mica cansada...

Però aquestes no són més que divagacions. Lo real, lo cert, és que la lluita pel rectorat de la Bonanova està entre mossèn Xiró i mossèn Vives. Es aquest un bon cau d'orella que oferim a la beateria barcelonina, en demostració de que la nostra redacció comença a semblar un confessorari. A mossèn Vives el sosté el senyor bisbe, però mossèn Xiró, demostrant que al menys per aquest cantó serà un bon suplent de l'ex rector, ha intrigat tan i tan bé, que és segur li serà concedida la parroquia.

Resulta que aquesta és un patronat particular d'un baró valencià, el qual està a punt de decidir-se a favor de mossèn Xiró, després d'haver rebut les recomanacions de la major part dels cimels de la situació lliberal. Mossèn Vives, temerós, se'n ha anat a Madrid, i an allí continua aquest *match* eclesiàstic que, ja ho hem dit, guanyarà mossèn Xiró.

«Això de la Bonanova, deu ésser un Vaticà en petit», se dirà, contemplant aquestes baralles. Les almoines són considerables, les donacions abundants, però corre que mossèn Estebanell no se'n va tan ric com se'l suposava. Una de les cases que tenia a Sarrià, una de les conegudes per les Tres Torres, que fa un any era habitada per uns mil·lionaris americans, els senyors de Astoreca, asseguren la té hipotecada. Si les seves devotes li donaven

tot, si la parroquia era rica i cada dia veia créixer els seus ingressos, com explicar-se aquesta hipoteca? Alguns no troben altra explicació que la de creure abusava l'extractor de la Bonanova, exesivament del joc de borsa.

O pot-ser en aquestes parroquies succeeixi allò que deia en Callén del Municipi, quan se parlava de negocis continuats i fantàstics:

—No ho cregueu. Al Municipi hi perden diners.

Els nostres alemanys

En Callén ens servirà per a una altra anècdota. Troba a un amic nostre i s'inicia una conversa sobre els debats catalanistes. En Callén ja's pot suposar que no és catalanista. L'amic sí que ho és.

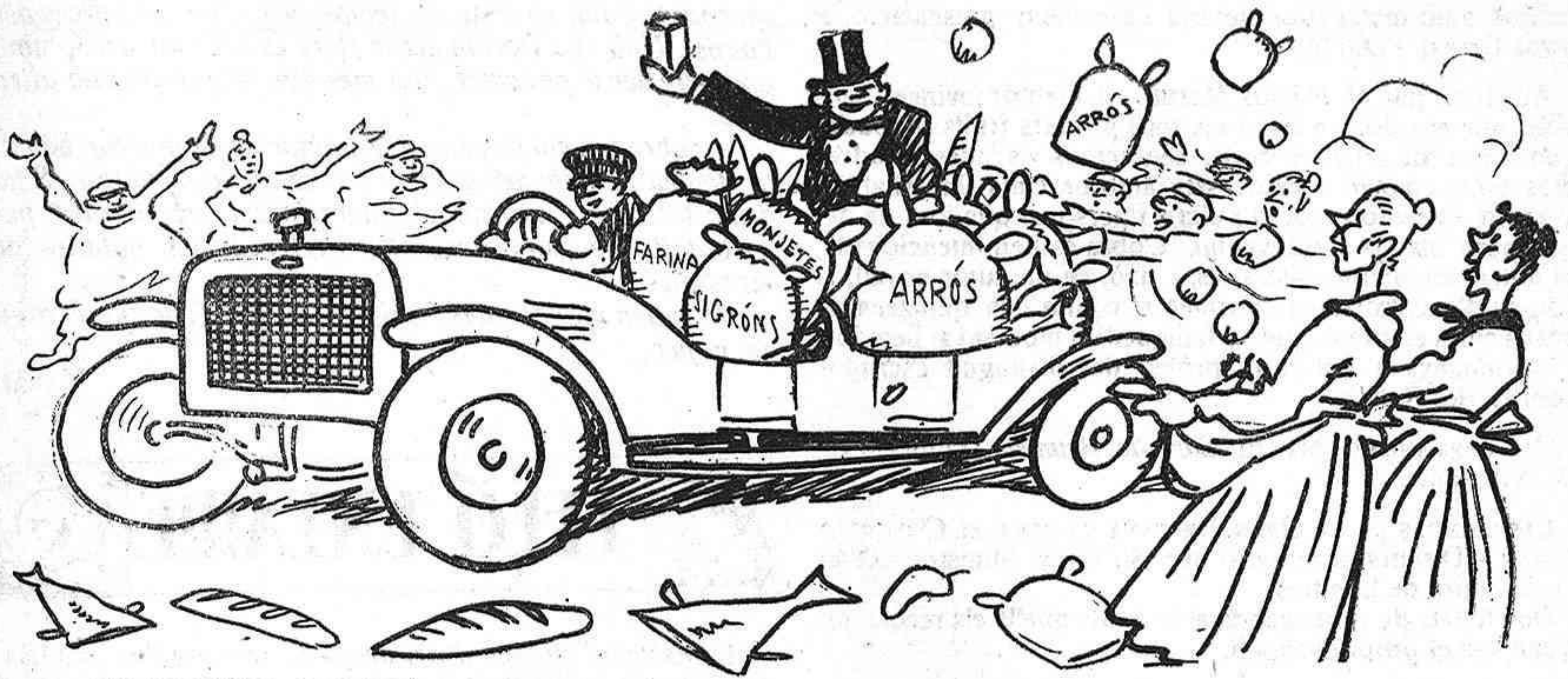
—Noi—diu en Callén,—guanyareu, us dic que guanyareu. Aquests de la «Lliga» són homes de voluntat i tot ho tracten a l'engrós. Us portaran l'autonomia.

—Ho veig difícil.

—Mira, ells van treballant i els castellans van dient: «però si no pot ésser, si això és impossible.» Igual que els pobres francesos quan se va declarar la guerra. Ara els castellans fan igual: «Si no és possible l'autonomia». I creu-me, se la trobaràn adins, adins de Catalunya, sense adonar-se'n. Igual que el francesos.

El destí del senyor Valls

Don Pius Valls, o millor, «Don Pío», com si fós el famós panegirista del *Gallo*, té del carlisme, partit al qual perteneix, solament una decorativa parodia. Usa les barbes fluvials de Carles VII i les seves mateixes virtuts. Don Pius resulta una parodia de don Carles. Deia aquest: «Una dona és per a un rei.» Don Pius l'imita: «Una dona és per a un diputat provincial.» Llàstima gran que sigui carlí aquest home que, igual a Sant Cristòfol, té el cos gegantí i l'ànima tendre! Carlí i germanòfil. Però don Pius Valls, diputat provincial, confessa que tal volta fóra millor per a la causa germanòfila, que ell no pregués pel triomf de l'Alemanya. Es tan desencoratjador el destí de les causes que defensa don Pius Valls!

UN FESTIVAL QUE SERIA UN ÉXIT

La festa granada.

—Jo, de petit, per tradició familiar, quan la guerra civil, era carlí, i els carlins varen perdre. Quan la guerra boer, jo era partidari dels boers i perderen. Quan la guerra russo japonesa...

—Vostè era rus, senyor Valls.

—Sí, i vaig perdre. Quan la guerra dels Estats-Units, jo, naturalment, era espanyol...

—I va perdre.

—Ara soc germanòfill

Els francòfils de la reunió s'aixecaren enternits a estrengre-li la mà. Don Pius Valls era tan bó, tan bó, que fins actuant d'enemic, feia guanyar sempre als adversaris.

De la batalla de flors (?)

L'escena en la rancia i esquifida tribuna del nostre xistós Ajuntament durant la batalla (?) de flors—això és un dir—del passat diumenge.

L'espectacle, digne de la tribuna municipal; és a dir, esquifit i ranci a tot ser-ho.

Decididament, Barcelona, és el feude indiscutible del nostre popularíssim *sanyó* Esteva. La economia abans que tot! Visca l'estalvi!

Passa un cotxe amb molt ramatge i quatre flors... de paper fí... fabricació de les noies de la casa. Un altre, un altre... Tots iguall...

Visca la mitja pelal!

Les fulles dominen més que «La Lliga». La verdor triomfa esplendorosament.

Visca la sicalipsis! Salve, Elena Jordi!

Es el «vaudeville» que del Paral·lel se'n va al Passeig de Gràcia... En el món tot progressal!

I el nostre senyorial passeig, es veu per uns moments convertit en una sucursal del mercat de la Boqueria...

Molts pregunten si la festa és organitzada pel gran (?) Ramonet Olivella, l'excelent amic d'En Gaspar Rosès. Nosaltres no més hi veiem en Papitu Primola, director del mercat del *Porvenir*, acompanyat d'En Polo, adroguer i regidor tot d'una peça.

En això, una gentil i encisadora senyoreta, exclama amb oportunitat i lògica irrefutable.

—Això no és cap batalla de flors: és un concurs de verdura.

I a fè que la raó li sobra! I... segons és diu, molts dels *combatents*, (?) a l'endemà, feren bullir les col·i-flors i les escaroles amb que adornaren (?) els carruatges... *pesseteros* que llogaren.

I am catorze rals satisfieren el seu estòmac i la seva vanitat... ridícula

Oh l'Ànima poverà dei signori Estevi, que diria Dant, el gloriós, si vingués avui a la ciutat d'En Cambó i de don Lacandro...

TENU

ÀNIMA CATALANA, (LITERATURA CATALANA DEL SEGLE XIX), per J. Bernat i Durán.—Són, com diu el propi autor, impressions rebudes al llegir els llibres dels nostres poetes, els parlaments dels nostres oradors, el treballs dels nostres filòsofs i juriconsults; lectures comentades i glosades amb la franquesa d'amic, sense pretensions de cap mena. En aqueix llibre, que vé en hora propicia, s'hi troba condensat tot el fruit del pensament de Catalunya. En Bernat i Durán a qui ja coneixia el públic barceloní com un bon crític d'art, se'ns revela en «Ànima Catalana» un excel·lent historiare i un ferm propagandista de la cultura de la nostra terra. La col·lecció de treballs que's contenen en la seva obra, plena de amenitat anecdòtica i de sinceritat històrica, mereixeria ésser traduïda al castellà i escampada arreu, per a que els enemics de la nostra causa, els *Don Clodoaldo* s'interessin i es documentessin; doncs és un llibre instructiu, abans que tot, el que acaba de

publicar amb molta cura literaria i excel·lent presentació, el senyor Bernat i Durán.

AUBADES, per *M. P'anas Marull*.—Un autor jovincel, sens dubte, que ens dona a tastar els seus primers fruits. *Aubades* és un aplec de articlets curts, sensacions viscudes, quadres vistos amb emoció i expressats amb bastanta sinceritat. La forma no és sempre tot lo pulcre i personal que fóra de desitjar, pero això ja anirà venint. L'obra és ben intencionada, s'hi noten condicions literaries, i això, en un autor novell, ja és digne d'encoratjament. Formen el volum una quinzena de treballs curts en prosa, que no fadiguen un moment al llegidor.

Acompanya a l'obra un pròleg del distinguit escriptor gironí Carles Rahola.

PAN-GERMANISMO, per *El Earl de Bromer*. Traducció de J. M. Villasante.

LAS MEDIDAS DE LA GRAN BRETAÑA CONTRA EL COMERCIO ALEMÁN.—Discurs pronunciat per Sir Grey, Ministre d'Estat en la Cambra de Londres.

Dos follets de propaganda al·liadòfila que'ls els recomano perquè son el propi Evangeli.

PRIMERIES DE LA CARLINADA, per *Josep d'Argullol*.—Es el fascicle 166 de la «Lectura Popular» (Biblioteca d'Autors Catalans).

MONTANYES REGALADES (Revista del Rosselló).

BUTLLETÍ DEL ATENEU BARCELONÈS. Publicació trimestral. Acabem de rebre el número 5, corresponent a Janer-Marc d'enguany.

¡HOY, TOREA BELMONTE!—Novela curta de *Antoni de Hoyos y Vinent*, insertada en el darrer quadern de «Los Contemporaneos.»

SEPT SCIENCIES

FLORIDA TARDANA

No'ns ha extranyat gens el fracàs de la Festa Florida del diumenge. Tenia en contra dos factors importantíssims: no hi havia ambient d'alegria i no hi havia flors en abundancia. Per a celebrar una festa, el menys que's necessita és que hi hagi humor, i per a que aqueixa festa sigui florida, lo essencial és que hi hagin flors. I amb això hi podien haver pensat els organitzadors del «coso del Passeig de Gracia».

D haver-hi pensat, haurien tingut de confessar que no és el juliol el mes més a propòsit per a les esplèndides floracions; que no és precisament en aquest temps que tenen lloc els formidables esclats primaverals. Però els nostres organitzadors, hereus i deixebles a la vegada d'aquells altres organitzadors de la «Gatzara Continua», són aixís. Ara que tot-hom adelanta l'hora, ara ells retrassen les estacions; ara que tots ens disposem a llevar-nos dematí, ara ells s'adormen de dos mesos, i confonen la Primavera amb la Canicula com confondrien les illes Britàniques demà que's vegessin obligats a haver-les de definir.

Ja ho saben, doncs, per a un altre any,

Les florides tardanes sempre donen per resultat una mancança de saó, un mal fruit; com les florides massa primerenques malogren igualment els fruits a causa de les

glaçades. Cada cosa al seu temps just, com les figues per l'agost. Una rúa florida sense flors és com un arroz amb pollastre sense pollastre. Val més que se'n digui una altra cosa.

I, sobre tot, val la pena d'estalviar-se de montar aquell bé-de-déu de tribunes que no ha de ocupar ningú. S'ha demostrat que l'aristocracia barcelonina no té gust per les batalles de flors naturals. Prefereix les batalles de «confetti».

Resulten més barates; amb tot i haver-se apujat el preu del paper,

XARAU

La *Escola Catalana d'Art dramàtic* obtingué un èxit falaguer amb la sessió pública de fi de curs que dissabte passat tingué lloc a «Pompeya».

Cal no perdre de vista, per a judicar aquesta manifestació artística, la seva significació essencialment docent. No's tractava de que els alumnes interpretessin *teatre*, sinó de que comencessin a ensinistrar-se en la comprensió interpretativa dels diversos *genres* del *teatre*, quan encara no s'ha donat per complerta i acabada sa ensenyança.

En aquest sentit—forçosament lliga les les pràctiques de la Escola al criteri artístic i personal del director—en Gual ha fet bé de conjuminar ell mateix uns *estudis*—aixís els califica, i no cal oblidar-ho—en que els alumnes poguessin exterioritzar—com ho feren garbosament—les seves personals i apreses interpretacions de les modalitats teatrals.

No's tractava precisament en la sessió de dissabte de donar a la pública sanció l'art d'uns actors, sinó la disciplina de uns deixebles aciençats i sotmesos a la rigor d'un procediment pedagògic. Eren pràctiques de fi de curs, però no de fi d'ensenyança. En aquest sentit, creiem nosaltres sincerament veure orientat el programa que, amb veritable cura i bon acert i amb un entusiasme de tot punt lloable, desenrotllaren les deixebles i els deixebles de l'Escola Catalana d'Art dramàtic.

Impressió ben falaguera i optimista produí sa tasca, i és innegable que en ells hi ha un bon planter d'artistes per, a l'avenir.

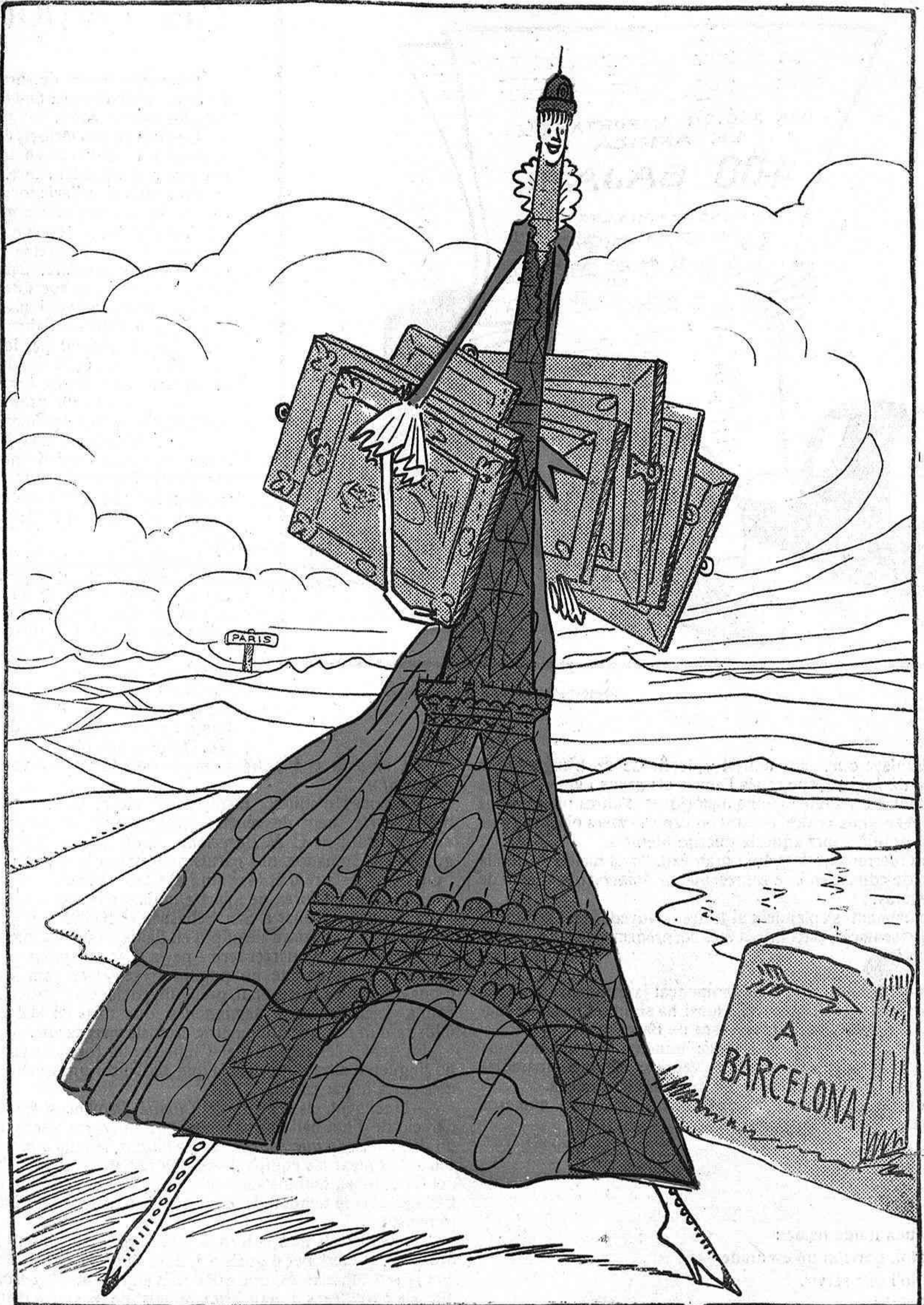
Els cinc estudis d'en Gual que integraven el programa foren molt aplaudits, especialment *Les filoses* i *La serenata*.

Al *teatre «Romea»*, el director, el literat castellà, bon catalanitzant G. Martínez Sierra, va volguer retre homenatge a la figura gloriosa del nostre Guimerá. Exquisitament traduït per l'autor de *El Reino de Dios*, ha estrenat la companyia de «Romea», amb molt discreta interpretació, el *Sainete triste*, ja conegut, en son idioma original, del públic barceloní. Otingué l'èxit merescut, i dilluns, en la vetlla de comiat, la funció fou dedicada a honor de don Angel amb la mateixa obra i l'acte segon de *Terra Baixa*. Es un noble, exquisit i bell geste d'en Martínez Sierra i sa companyia. I aixís per a ells eren també, en complerta i bona justícia, molta part dels sorollosos aplaudiments amb que el públic coronà l'acabament de una temporada que li ha semblat massa curta.

Amb tot i haver sigut més llarga, també ha semblat curta la temporada Guerrero-Mendoza, que el mateix dilluns se cloïa a «Novedades».

Les darreres novetats ofertes per aquesta companyia han sigut *La muerte en Alba* d'en Marquina (E.) i *El gran flón* monòlec d'en Parellada (Melitón González).

La muerte en Alba, meravellosa trasllació de la mort, a Alba de Tormes, de Santa Teresa de Jesús, traspua, a través de sa poesia exquisida, una essencialitat teresiana tan pura i veritable que és la major qualitat de l'obra.

EL «SALÓ DE PARÍS DE 1916»

—Barcelona em comvida a exposar els quadros en
santa pau?... Doncs, a Barcelona falta gent!...

Els Deports

—Després diràn que tot se puja!...

Semblava que, amb aquest episodi de sa trilogia *Santa Teresa de Jesús*, respongués l'autor als greus i violents atacs que contra les adulteracions històriques d'altres obres seves li han fet alguns crítics, donant en certa manera plàstica i viva la seva opinió sobre aquesta qüestió literària.

La Guerrero obtingué un gran èxit. Aixís mateix ho fou la funció de comiat en que representaren *Mancha que limpia* de l'Echegaray.

Actualment s'aplaudeix al teatre «Novedades» l'entretinguda presentació, cada minut més sorprenent, d'en Raymond.
FARFARELLO

Amb molt bon peu ha començat la campanya del Circ Equestre en el «Bosque». El local ha sigut reformat de manera que resulta la sala més fresca de Barcelona.

Cada setmana grans debuts; número sensacional, de aquells que valen la pena de veure's: els incomparables *Kelly*, que fan meravelles amb cordes, tralles i llaços.

En materia de clowns i de cavalls hi han també números notables.

En una fonda barata:

- Noi, porta'm un escuradents.
- No'l puc servir.
- I això?
- Ja no'n donem ara; ja fa temps.
- Per què?
- Abusos. Hi havia molts parroquians que se'l emportaven.

celona amb la cua entre cames i sense haver vist volar, ni un *aviador*.

—Ademés d'aquesta manifestació *aeria*, pot-ser un xic massa *aeria*, hem de remarcar respecte al diumenge una cursa natatoria al *C. N. Barcelona*, cursa per a neòfits que guanyà en Granados, uns partits de water-polo al mateix lloc, i unes regates a rem al Marítim i al Club de Mar.

Les primeres foren de iols i eliminatories, per a designar l'equip que ha d'anar a San Sebastián el dia 30. Les guanyà el *Manelic* que portava l'equip d'en Santa, el qual sembla que serà el designat en darrer terme per a anar a barallar-se amb els bascs. Llàstima que no puguin presentar-se com a campions d'Espanya, però, en fi, prenguin paciència i anuncin-se com a vis-campions, o *segundones*, que diria en Masferrer, il·lustre *a la par* que quilomètric cronista vanguardista.

En quan a les regates del Club de Mar foren de canots i no tingueren altra importància que classificar uns quants nois més per a bogar en iol.

—Finalment, els senyors del *Comitè Provincial* de la Federació de Foot-ball que, segons ells mateixos escrigueren un dia, *saben lo que se traen entre manos*, resulta que encara estan fent jugar als equips de segona categoria les semi-finals del Campionat, fent-los suar el quilo, després d'haver-se entretingut tota la temporada fent partits de *selecciones* i altres romansos.

Diumenge els tocà el torn a l'*Europa* i al *Barcino* guanyant els primers per 4 goals a 1, amb lo que demostraren lo que ja sabíem, això és, que estan més entrenants els *europaus* que els *barcinencs* i amb probabilitats de passar a primera categoria.

Amb això els simpàtics socis futbolers del no menys simpàtic Centre de les inicials, que no badin o sino se quedaràn a la cua. Es un consell d'amic.
HIP

Els autos

Dels autos ja tant s'abusa, que avui són classificats de maquinària que s'usa per empaità als descuidats.

Sa marxa passa de ratlla, i és el cas que a sos desmans no hi valen ordres del batlle ni penyores dels urbans.

Rê hi val; ni tanta desgracia com han fet, rodant pel món, per Rambles, Passeig de Gracia i carrer d'en Salmerón.

Es que és cosa, a fè, ben terca! Per evità els atropells, al pas dels trens posen cerca, i en canvi van lliures ells!

Quan un auto se m'apropa corrent com desesperat, penso si preté la copa en curs de velocitat.

I el cert és que, igual que trota, podria anar poc a poc,

ja que en sa carrera un nota que a l'últim no van al lloc.

La qüestió és perdre's de vista i fer camí a dret i a tort, convertint el carrê en pista com si es tractés d'un sport.

Per apartà al que camina, es creuen basta un avís del *mec!*, *mec!*, de la botzina, com si tothom hi sentís.

I per xò és que cada dia es diu de nous atropells en gent que a peu fa sa via, sobre tot en nois i vells.

Si no pensen reprimir-se a sa marxa posant frè, més que auto-mòbils, pot dir-se que són uns autos de fè!

Si nostra queixa es rebutja prompte haurem d'anteposar als autos, l'auto del jutge, si la pell volem salvar.

Diràn que és màquina expressa per guanyar temps, mes dec d'ls que per viatjar depressa ja hi han els ferro-carrils.

I en quant, com a carruatge de passeig, crec un excés que s'hagi de fè el viatge com anant en tren exprés.

Puix que fè una passejada, per més que l'urbe és molt gran, corrent-la a marxa forçada és acabada a l'instant.

Jo no'm sento refractari dels autos, que és invenció perfecte, sols sóc contrari de dar-los tanta expansió.

Quan han fet obra danyina, s'escapen com la guineu, desvaporant gasolina i empestant per tot arreu.

I com previsió discreta, tement el ser detingut, fins el xofer dú careta com per no ser conegut.

L'auto tot ho tira en orri! Un gran invent?... Sí, senyò! pel camp lliure, bé, que corri; però per la Rambla, no!

JULIA CARCASSÓ

En Jordi

Hi han coses que un hom no les acaba d'entendre i això em passa quan lleigeixo devegades els debats del Parlament espanyol.

Are surt el senyor ministre i diu que a Barcelona no es juga. Quan ell ho diu... Deu ésser una il·lusió de tots els ciutadans.

Pot-ser amb això del jòc ens passa com amb el cel.

*«Porque este cielo azul que contem-
[plamos
no es cielo ni es azul.»*

Això deu ésser. Aquells senyors que s'estàn asseguts al voltant d'una taula verda, que fan anar el carretó, que travessen, duros i diuen:

—Casol

—Tot se paga doble.

—Me planto. Etc; etc.

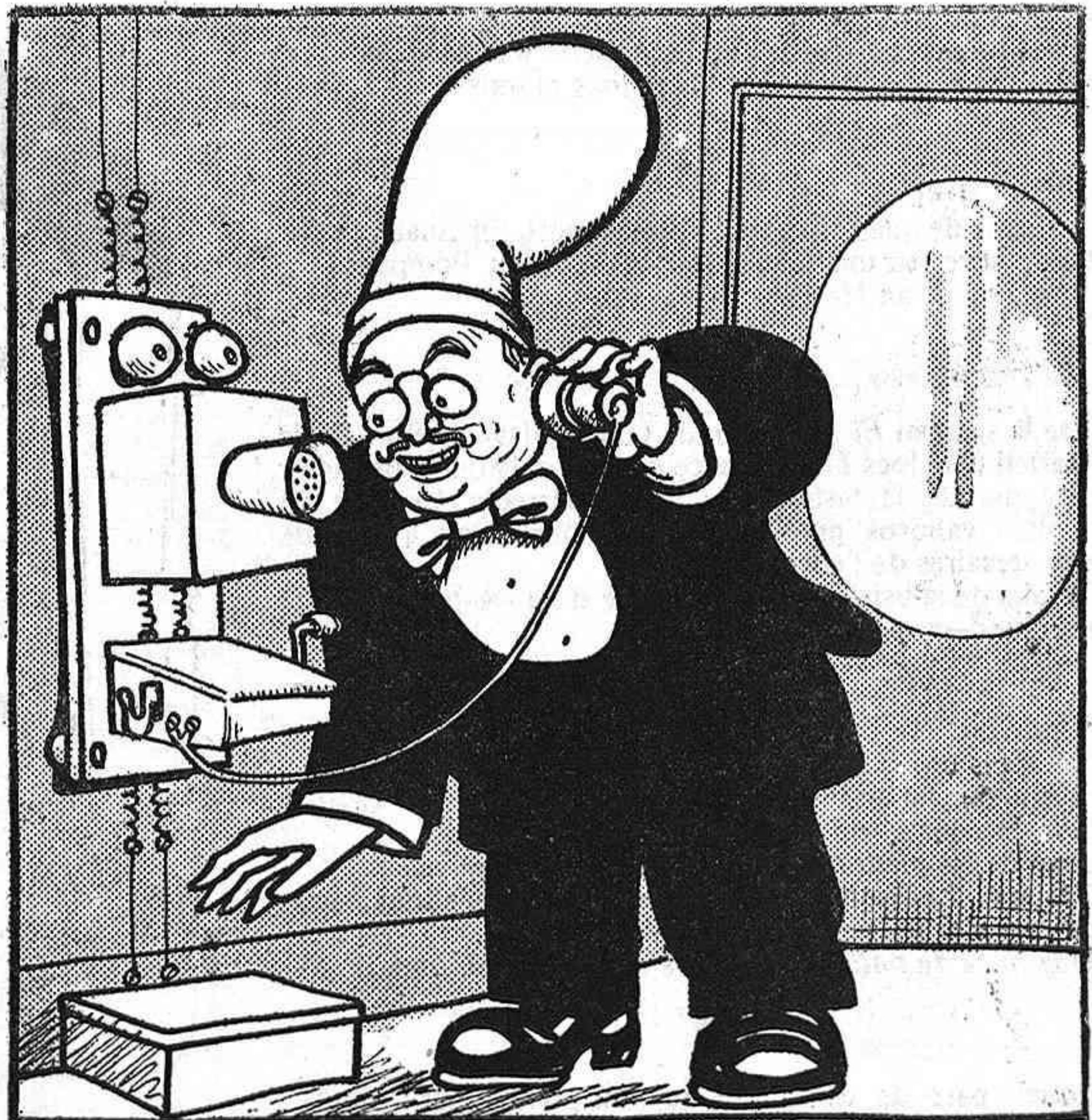
No juguen, estàn tractant de la guerra europea, de la manera d'aconseguir una pau immediata després de la qual resulti que tots els bel·ligerants han guanyat com aquells amics del senyor Calvet que tampoc jugaven.

Sigui com sigui, el certus és que sabem que la Mancomunitat pensa rebaixar la dignitat del patró de Catalunya.

Prou Sant Jordi, desde que's voti el projecte en qüestió el patró nacio-

nal serà simplement En Jordi sense sant i aixís podran estirar-li les orelles sense faltar-li el respecte.

Nosaltres felicitem als autors de tant lloable iniciativa i tenim la seguretat de que el digne senyor governador on suspèndrà l'acord.

—Es el Centro?... No!... No hi vul res amb el Centre; sóc en Prat de la Riba.

ESQUELLOTS

Aqueixa darrera setmana pot dir-se que ha sigut la setmana dels naufragats.

No ha passat dia sense que vegessim desembarcar dotzenes de infelissos tripulants d'embarcacions torpedejades pels submarins alemanys o austriacs.

Magnífic espectacle per a un país *alegre y confiado* com el nostre!

Lo que hi ha és que si Madrid fós port de mar, pot-ser a hores d'ara no seríem tan neutrals.

Sinó que les aigües del Manzanares... ai!... són les aigües més tranquiles del món.

La Junta de Subsistencies no para de celebrar reunions. Ara com ara, la qüestió capitalíssima és l'exportació de la patata.

La veritat és que per lo que ha de durar la guerra—(això s'acaba!)—tan se valdría accontentar als estrangers i enviar-los tots els tubèrculs que demanessin.

Després ja no'ns en demanaran més.

Perquè és lo que'ns deia una viuda francesa l'altre dia:

—Després de la guerra, lo que'ls sobrarà als bel·ligerants... són patates.

Festes de carrer.

Els veïns del carrer de Còrcega anuncien per a la seva festa una «gran corrida de toros de muerte», així en castellà i tot.

I cada fill de veí es deu sentir un *Llapissera*.

Està bé que la gent se diverteixi, però, a la catalana.

Preu per preu val més celebrar Jocs Florals.

A pesar de que el Teatre Català es mort, En Gual ha estrenat cinc obres en una mateixa nit, al «Coliseu Pompeya.» En Gual és un Herculano!

De la societat *El Artesano*, de Gracia, havem rebut copia del cartell dels Jocs Florals, la celebració dels quals deu tenir lloc el dia de la festa major de la barriada. Consten en ell molts i valiosos premis que faràn obrir l'ull a més de quatre versaires de l'encontrada.

A falta de subsistencies, un objecte d'art—sobre tot si val algun diner—no és mai despreciable.

Entre els objectes perduts aquests dies en la via pública i que l'Ajuntament anuncia per a que'ls interessats els vagin a recollir, hi consta «un medallón con piedras falsas».

Això de las *piedras falsas* també s'ho podien callar.

Vés ara, el presumit que hagi perdut el «medallón», amb quina cara s'hi presenta a recollir-lo?

Una mica de *politesse*, senyors de la «Mayordomia»!

Aquell pare de dotze fills que fou premiat per l'Ajuntament ha rebut un obsequi del regidor Gili: una col·lecció de llibres per a que els dotze fills se puguin instruir.

Pobre senyor!

No'n tenia prou amb la dolça càrrega dels 12 infants i de la burla indigna del premi, que encara s'ha de veure obligat a instruir-los amb llibres germanòfils i d'un esperit catòlic intranzigent!

De un diari del dissabte:

«Desde el pasado miércoles se halla en el depósito de niños extraviados uno de tres años llamado Mario, que la guardia municipal recogió en la calle del Carmen.»

També és patxorra dels pares!

Tres dies d'haver perdut la criatura i no fer passos per buscar-la.

Crieu fills, pares porcs.

Ara cada dissabte es ballaràn sardanes a la Plaça dels Josepets.

No hi farem falta.

Anirem a ballar-les, encara que sols sia per a fer la *guitza* an en Lerroux.

I si en Lerroux es fòra, an en Vila que es el *mayor contribuyente* de la barriada.

Deia *La Vanguardia* del passat dissabte que, segons la revista catòlica alemanya *Allgemeine Rumesea Rundschau* el nombre de divorcis en la terra del bigotut Gillem és avui deu vegades major que abans de la guerra, en que alcançaven la proporció del 50 per cent. Per lo tant la proporció actual és la del 500 per cent, o sigui per cada cent matrimonis es registren 500 divorcis,

—I t'hi has fet posar les inicials, an els mocadors?...

—No; res de lletres. M'hi he fet marcar una doblota de cinc duros.

—Dius que és un gran pintor, i no'l vols?...
per què?..
—Perquè tinc por que me'n faria de tots
colors.

Realment a Alemanya passen unes *koses* molt *kolosals*.
Emperò, més *kolossal* és encara que'l diari del fil aculli
aquestes noves, donant-se-les de porta-veu de *gente bien*.

D'un altre parte de la *Vanguardia*:
En el vestit d'un oficial alemany fet presoner se hi ha tro-
bat una ordre del dia dient que era d'una alta importància
que fossin recullits del camp de batalla tots els objectes per-
duts i abandonats, i especialment les sabates de tota mena.
Segons afegia la susdita ordre és això d'una importància gai-
rebe decisiva per a l'èxit final de la causa de la gran Kultur.
Què diràn davant d'això els nostres germanòfils?
Alemanya, la del terrible 42, acaba confessant que'l seu
triomf depen d'una vulgar recollida de sabates velles,
Ja estem veient com els del «requetè» portats pel seu entu-
siasme, apendran ara l'ofici d'ataconadors per a poguer posar
forces mitjes soles.
I el Kaiser els dirà: Molt bé nois: sou uns pegots de
primera.

L'afeitada radical i categòrica de l'Ignasi Iglesias ha donat
bastant joc en els còrcols literaris.
Hi han crítics teatrals indignats, perquè creuen que ho
ha fet per a poder dir-los-hi: «Demà m'afeitaràs.»
Bé és veritat que l'Iglesias, després de la representació de
Els emigrants, va fer-se retratar.

Ara resulta que tot queda supeditat a la política aquí a
Barcelona. (Ja comprendran que això de «ara resulta» és una
manera de dir).

L'Escola Catalana d'Art dramàtic se vegé *honorada* en sa
sessió pública per nombrosos elements polítics. Com que la
subvenciona la Diputació...

Per la mateixa raó hi assistiren en Xenius, en López Picó i
en Creuhet. Però ¡muts! Portaven morralet. Amb en Prat no's
poden fer bromes. Tot això surt guanyant en Gual, que és de
la dreta, però amb molta mà esquerra. Al revés d'en Tarragó
que és de la esquerra, però amb molta mà dreta.

La filosofia de l'home que treballa i juga, ha tingut en el
fill d'en Riquer una derivació parodista. Aquest jove escriptor
ha escrit un llibre, assaig, entreteniment o estudi, que porta
el títol de «L'home que pensa i riu».

I va llegir-ne fragments al Círcol Artístic; però com que
fa tanta calor, va llegir-los ¡al jardí!

Aquest jove escriptor va ben orientat. Se veu que practica
allò de que «la qüestió és passar l'estona».

Ahir, dijous, degueren començar a ensajar-se, a Barce-
lona, els serveis de llimpiesa pública i domiciliaria per la
Societat «Foment d'Obres i Construccions».

L'ensaig s'haurà fet en el districte IV amb material i cot-
xes nous, que tots els que'ls han vist asseguren que és cosa
bona.

Afegeixin an això que la Societat disposa de personal
nombrós i apte, i diguin si no n'hi ha per creure que l'ensaig
haurà sigut un èxit.

Gracies a Déu que anirem nèt!

Sembla que a Sitges hi han uns alemanys que des de les
roques enlairades de les costes fan senyals amb unes bande-
roles.

La gent fa càbales i congetures, i tot és fer auguris i con-
juminacions.

Però tot plegat... res.

Uns kolossals aficionats a fer de ninots.

En Guimerá ha entregat a la Guerrero son drama *Jesús
que torna*. S'estrenarà a Amèrica.

En Guimerá, per tant, no representarà el protagonista de
la seva obra.

Però, en canvi, tampoc ens voldrà fer creure que estrena
per patriotisme.

En Santiago Rusiñol, el nostre estimat amic i gloriós ar-
tista, se troba a Cuenca escrivint una nova obra, la que durà
per títol *La niña gorda*.

Segurament ens oferirà en Santiago, amb aquesta obra,
una nova mostra de la seva mestria literaria i del seu incom-
parable humorisme.

A propòsit de don Angel i de *Jesús que torna*. Curiós de
sapiguer, com és natural, l'impressió que li havia produït la
lectura de l'obra, l'autor interrogà a la Guerrero. I aquesta,
entre altres coses, li digué:

—Hi ha sobres de joventut.

!—no sabem per què—els joves presents enrogiren.

Llegeixo en la secció de «Succesos», que sempre se n'hi troben de bones:

«Ayer, en su domicilio, Ricardo Soler, de 26 años, ciego, infirió a Elvira Roset un navajazo de consideración».

No'm negaràn que és una imprudència per part de l'Elvira.

També és humor fer-se afeitar per un cego!

- I de l'Exposició, què?
- De l'Exposició, res.
- Però no deien que...
- Deien, però cà!

Uns que volen arreglar això de la guerra:

- Còm està lo de Verdún?
- Ara s'acabarà.
- Còm! Vols dir?
- Sí, home, sí; ara vindrà els japonesos a ajudar als aliats.
- Però còm? Per on?
- Per Buenos Aires, home!
-!
- I aixís n'hi ha tants!

Entre amics, a la *Maison Dorée*, en el moment d'encarregar el dinar:

- Que hi beurem?... vi usual o Xampany?
- Això segons...
- Que vols dir, segons?
- Sí, home. Vui dir que això depen de qui pagui.

Solucions als trenca-caps del número 1947

A la Xarada: *Solsona*.—A la Mudança I: *Escala-Escola-Esquila*.—A la II: *Paris-Pares*.—A la Targeta: *Perelada*.—A la Conversa: *Salt*.—A l'Endevinalla: *El Tinter*.

XARADES

I

Quan en *Hu-segona*
don *tercera-dos*
a *quart tres Dos quarta*
(qu'és maco aqueix nom!)

—No, Majestat. Val més que ara els donguem una mica de cols, perquè sempre *guatlles*, amarguen.

qu'és *tres millò tota*
que il·lumina el sol,
sento una gran pena
que'm traspasa el cor.

Com que soc tan drogo
per a fer l'amor,
jo me pegaria
una *quarta-dos*
o bé amb una *hu quarta*
que pica més fort.

Mes sent *hu-dos-terça*
com realment soc
aqueixa *dos-prima*
no convé al meu nom.

Ll. Juher Sala

II

Lletra *dos-girat primera*
temps de verb invers *tercera*
la darrera és *animal*
i part del món el *total*.

E. Lapedra

ANAGRAMA

A la *tot* d'una palmera
feien *tot* en Pau i en Pere.

R. Valls

Antoni López, editor — Rambla del Mítg, núm. 20
Imprempta LA CAMPANA y L'ESQUELLA, Olm, 8
BARCELONA

Antoni López, editor, Rambla del Mig, 20, Llibreria Espanyola, Barcelona. Correu: Apartat n.º 2

TELÉFONO 4115

NOVEDAD

CONCHA ESPINA

AL AMOR DE
LAS ESTRELLAS

Pesetas 3'50

NOVEDAD

JULIO CAMBA

ALEMANIA

Impresiones de un español

Pesetas 3'50

NOVEDAD

G. MARTÍNEZ SIERRA

Abril melancólico

Pesetas 3'50

LA SANTA BIBLIA

Que contiene los sagrados libros
y el antiguo y nuevo testamento

Un tomo en 4.º encuadernado en tela de más de 1250 páginas

PESETAS 3

COLECCIÓN DIAMANTE

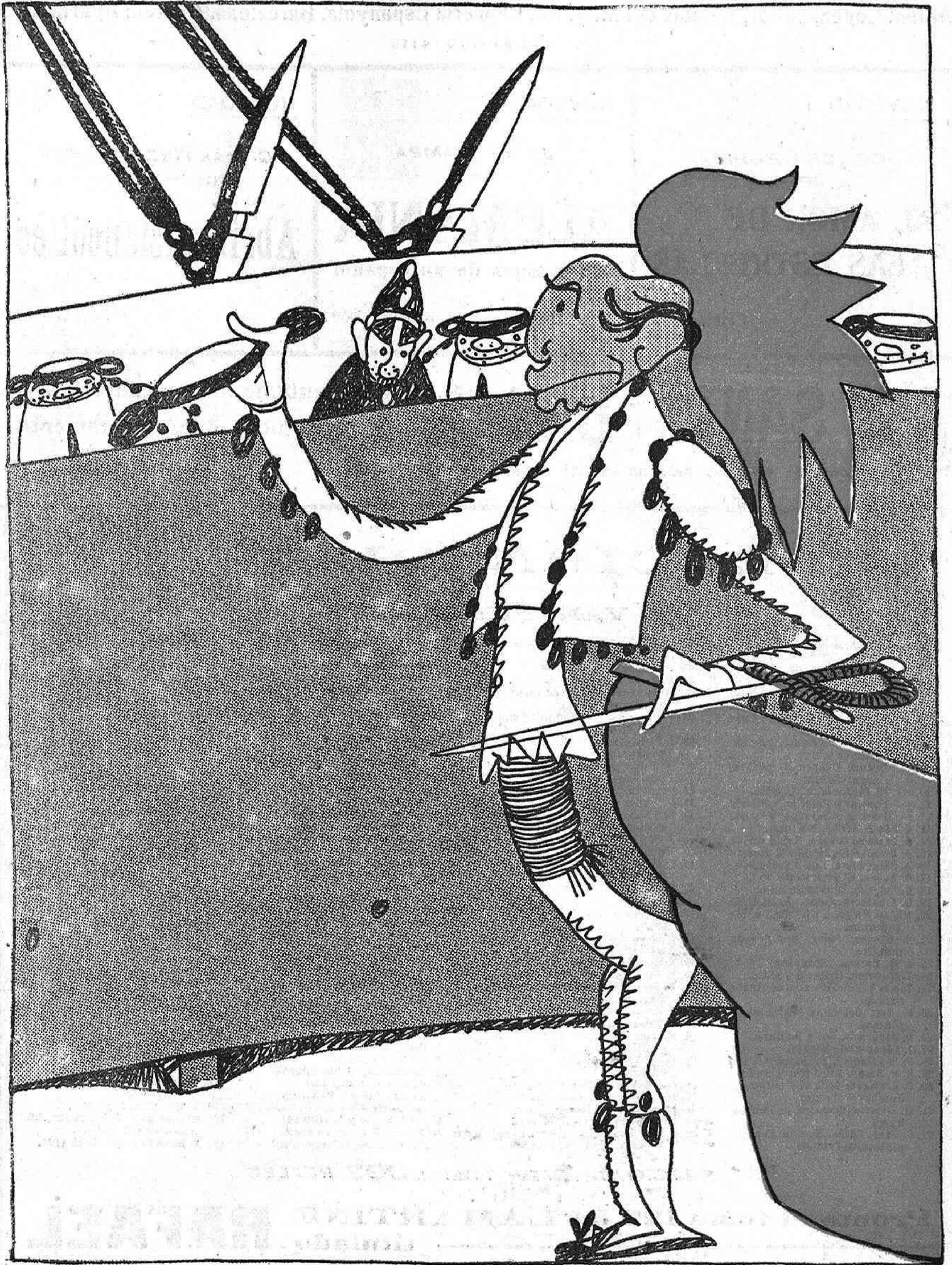
VAN PUBLICADOS

1. R. de Campoamor. Doloras, 1.ª serie. 2. — Doloras, 2.ª serie. 3. — Humoradas y cantares. 4. — Pequeños poemas, 1.ª serie 5. — Pequeños poemas, 2.ª serie 6. — Pequeños poemas, 3.ª serie 7. — Colón, poema. 8. — Drama Universal, poema, primer tomo. 9. — Drama Universal, poema, segundotomo. 10. — El Licenciado Torralba. 11. — Poesías y Fábulas, 1.ª serie 12. — Poesías y Fábulas, 2.ª serie 13. E. Pérez Escribá. Fortuna. 14. A. Lasso de la Vega. Rayos de luz 15. F. Urrecha. Siguiendo al muerto 16. A. Pérez Nleba. Los humildes. 17. S. Rueda. El gusano de luz. 18. S. Delgado. Lluvia menuda. 19. O. Frontaura. Gente de Madrid. 20. Miguel Melgosa. Un viaje á los infiernos. 21. A. Sánchez Pérez. Botones de muestra. 22. J. M. Matheu. ¡Rataplán! 23. T. Guerrero. Gritos del alma. 24. Tomás Luceño. Romances y otros excesos. 25. L. Ruiz Contreras. Palabras y plumas. 26. R. Sepúlveda. Sol y Sombra. 27. J. López Sllva. Migajas. 28. F. Pi y Margall. Trabajos sueltos 29. E. P. Bazán. Arco iris, cuentos. 30. E. Rodríguez Solís. La mujer, el hombre y el amor. 31. M. Matoses (Oorzuelo). ¡Aleluyas finas! 32. E. Pardo Bazán. Por la España pintoresca (viajes).	33. } A. Flores. Doce españoles de 34. } brocha gorda. 35. José Estremera. Fábulas. 36. E. Pardo Bazán. Novelas cortas. 37. E. Fernández Vaamonde. Cuentos amorosos. 38. E. Pardo Bazán. Hombres y mujeres de antaño. 39. J. de Burgos. Cuentos, cantares y chascarrillos. 40. E. Pardo Bazán. Vida contemporánea. 41. } Jacinto Laballa. Novelas inti- 42. } mas. 43. Fr.ª Sarasate de Mena. Cuentos vascongados. 44. F. Pi y Margall. Diálogos y artículos. 45. Charles de Bernard. La caza de los amantes. 46. Eugenio Sue. La Condesa de Lagarde. 47. R. Altamira. Novellitas y cuentos. 48. J. López Valdemoro (El Conde de las Navas). La niña Araceli. 49. R. Soriano. Por esos mundos... 50. L. Taboada. Perfiles cómicos. 51. B. Pérez Galdós. La casa de Shakespeare. 52. J. Ortega Munilla. Fífina. 53. F. Salazar. Algo de todo. 54. Mariano de Oavla. Cuentos en guerrilla. 55. Felipe Pérez y González. Peccata minuta. 56. Francisco Alcántara. Córdoba. 57. Joaquín Dicenta. Cosas mías. 58. López Sllva. De rompe y rasga. 59. Antonio Zozaya. Instantáneas. 60. J. Zahonero. Cuentecillos al aire 61. L. Taboada. Colección de tipos.	62. Beaumarchais. El Barbero de Sevilla. 63. Angel R. Ohaves. Cuentos de varias épocas. 64. Alfonso Karr. Buscar tres pies al gato. 65. Francisco Pi y Arsuaga. El Cid Campeador. 66. Vital Aza. Pamplinas. 67. A. Peña y Goñi. Río revuelto. 68. E. Gómez Carrillo. Tristes idilios 69. Nicolás Estévez. Calandracas. 70. V. Blasco Ibáñez. A la sombra de la higuera. 71. A. Dumas, hijo. La Dama de las Camelias. 72. J. M. Bartrina. Versos y prosa. 73. F. Barado. En la brecha. 74. Luis Taboada. Notas alegres. 75. Xavier de Montepin. La señorita Tormenta. 76. A. Zozaya. De carne y hueso. 77. X. de Montepin. Muerto de amor 78. Conde León Tolstol. Venid á mí... 79. A. Calderón. A punta de pluma. 80. Enrique Murger. Elena. 81. Luis Taboada. Siga la broma. 82. L. G. de Giner. La Samaritana. 83. Cyrano de Bergerac. Viaje á la luna. 84. E. Antonio Flores. ¡Huérfana! 85. Ivan Tourgueneff. Hamlet y Don Quijote. 86. A. Pectana (Gafel). Cuentos. 87. Angel Guerra. Al sol. 88. T. Dostolewsky. Alma infantil. 89. E. de Amlols. Aire y Luz. 90. L. García de Giner. Valentina. 91. E. de Amlols. Manchas de color. 92. Voltaire. Zadig y Micromegas. 93. M. Ugarte. Mujeres de París. 94. Obras menores de Cervantes.	95. Obras menores de Cervantes. 96. J. Pérez Zúñiga. Chapuceras. 97. Voltaire. Cándido. 98. Goethe. Las amarguras del joven Werther. 99. J. Benavente. Teatro rápido. 100. Novelas picarescas. Lazarillo de Tormes y Rinconete y Cortadillo. 101. J. León Pagano. La balada de los sueños. 102. A. Guerra. Polvo del camino. 103. Camilo Castello Branco. María Moisés. 104. Graçia Deledda. Cuentos de la Cerdeña. 105. Antología taurina. 106. Manuel Carretero. La espuma de Venus. 107. Federico Rahola. Los ingleses vistos por un latino. 108. Ega de Quelroz. La nodriza. 109. A. de Chamisso. Pedro Schlemihl ó el hombre que ha perdido su sombra. 110. M. Sarmiento. Así. 111. Felipe Trigo. A todo honor. 112. Manuel Ugarte. Los estudiantes de París. 113. Fray Luis de León. La perfecta casada. 114. Jorge Manrique. Poesías. 115. Abate Prévost. Manón Lescaut. 116. J. Givanel Mas. Prosa epistolar 117. J. Givanel Mas. Devocionario poético. 118. Miguel A. Ródenas. De las majadas al Otero. 119. E. Marquina. Juglarías. 120. Gabriel Miró. Los amigos, los amantes y la muerte. 121. S. Rusiñol. Hojas de la vida.

PRECIO DE CADA TOMO: DOS REALES

Pronto el tomo 122 de LAMARTINE
titulado **RAFAEL**

NOTA.—Tothom qui vulgui adquirir qualsevol de dites obres, remetent l'import en lliurances del Gir Postal o bé en segells de franqueig al llibreter Antoni López, Rambla del Mig, 20, Barcelona, la rebrà a volta de correu, franca de ports. No responem d'extravios si no's remet, además, un ral per a certificat. Als corresponsals se'ls otorguen rebaixes.

UN VOLUNTARI

—Me permite Uzía que vaya ar moro?...